

Betænkning

over

Statsrevisorernes Beretning angaaende Statsregnskabet for Finantsaaret 1851.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Spis, de i det Foregaaende udviklede Anskuelser skulde finde Anerkjendelse, vil dette rimeligvis ikke blive uden Indflydelse paa Valget af de Udtryk, hvori Rigsdagens Beslutninger (og altsaa ogsaa Revisorernes Indstillinger) afsattes. Naamligen vil det bidrage ikke lidet til at klare Forestillingerne hos alle Vedkommende, dersom man vil bestræbe sig for bestemt at adskille de Afvigelser fra Finantslovens Tal, som man anseer hjemlede i selve Bevillingens Aand og sande Mening, fra de Udgifter, som vedkommende Minister har gjort eller ladet gøre paa sit eget Ans og Tilsvær, og Udtrykkene „Meerudgift“ for de første og „Overskridelse“ for de sidste, ville da sikkert findes baade sprogrigtige og betegnende. Hvorved det kun maa fastholdes, at hvad der i sidste Fald er overskredet, er Finantsloven, og just ikke noget bestemt Tal i samme, saa at det altsaa bliver en Overskridelse, selv naar der er udgivet Penge til noget, hvortil der aldeles ikke findes nogen Bevilling, eller naar en Deel af en bevilget Sum, selv indenfor Bevillingens Grændser er udgivet til noget, som ikke skønnes at være hjemlet i Bevillingen). Det er den samme Adskillelse, der maa lægges til Grund for Besparelsen af det Spørgsmaal, hvilke Udgifter der aldeles ikke egne sig til at gjøres til Gjenstand for en Indemnitets- eller Regnskabslov (fordi de alt ere bevilgede), og hvilke der gjennem et saadant Lovudkast bør bringes til Rigsdagens betimelige Kundskab og even-

Udvalgenes Betænkninger.

tuelle Rathabitton. Ved Regnskabernes Revision er denne Forskiel af endnu større Betydning, da den første Klasse ikke lovligen kan gjøres til Gjenstand for Ansvar (i og for sig — thi i Enkelthederne kan der naturligtvis skule sig en Ulovlighed i enhver Udgift, hvad enten den holder sig indenfor den bevilgede Sum, eller overstiger samme), hvortilmod enhver virkelig Overskridelse retligen er hjemfalden til Ansvar, saa at det vil berøbe paa en Undersøgelse af Sagens Realitet, hvorvidt dette bør gjøres gjældende, eller nei. Hvad da de blotte „Meerudgifter“ angaaer, anseer Udvalget det vel for hensigtsmæssigt, at de, som hidtil, angives i Revisorernes Antegninger, men det troer tillige, at der, hvor Derettigelsen er utvivlsom, ikke er Anledning til derom at gøre Indstilling. Udvalget formener saaledes, at der i det nu foreliggende Revisionsarbejde er fordret Rigsdagens Beslutning i ikke saa Tilfælde, hvor Revisorerne godt kunde have forsparet at anvende den i andre (ofte nærbestaaende) Tilfælde brugte Bemærkning „giver ikke Anledning til Indstilling“. I alle tvivlsomme Tilfælde vil Rigsdagens Anerkjendelse derimod behøves og da formeentlig meest passende kunne udtrykkes ved Ordet „btelliges“. Er det derimod det Giendommelige ved alle virkelige „Overskridelser“, at derved en formel Lovovertrædelse er begaaet, saa er her kun Valget imellem en Decision til Ansvar, og et Udtryk, der